

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 305. szám

2018. október

„...hálaadásotok legyen egyre bőségebb” (Kol 2,7)

Az én hálaadásom

Hálaadó ünnepre készül a gyülekezet. Minden évben ilyenkor hálát adunk Istennek testi-lelki javainkért. A Fil 4,6-ban azt mondja az ige: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor (szüntelen) *hálaadással* tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt”.

Sok okom van a hálaadásra! Már fiatal koromban megismerhettem Isten csodálatos kegyelmét. Gyülekezetemben (Kiskőrösön) a szolgálattal dicsértem Istent. Szerettem énekelni, zenélni, szavalni, bizonyosságot tenni Isten szeretetéről. A hálaadás nem évszakokhoz kötött, hanem szüntelen és mindenért hálát adni, ez az Isten kérése felénk. Szüntelen imádkozzatok! Ez az én jelszavam is.

Az erzsébeti gyülekezetben már 53 éve élek. A szolgálattal itt is folytattam, amit az előző gyülekezetemben végeztem. Mindent Isten iránti hálából tettem.

Felejthetetlen emlékeim vannak az új imaház építésénél tett szolgálataimból is. Mindezekért Isten iránti hálával tartozom. Csodálatos erőt kaptam Istentől. Ekkor betegedett meg a férjem, az apósomat ápoltam, az imaháznál dolgozóakra főztem, énekórára jártam. Honnan volt ezekhez erőm? Minden nap kértem imában, és meg is kaptam. Hálaadás vagyok ezért Istennek. Szerettem szolgálni, de már csak imád-

kozással tudom dicsőíteni Istent. Pál apostollal együtt én is elmondhatom: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

Hálát adok Istennek, mert megérhettem a biblia szerinti emberi élet felső korát, a 80 esztendő! Hálát adok azért, mert Isten meghallgatta a gyülekezet imádságát, amikor könyörögtek gyógyulásomért. Ez nem a mi érdemünk, Isten ajándéka ez, kegyelemből, hit által. Hálát adok Istennek családomért, gyermekeimért, unokáimért, azért, mert hitben élnek, és szeretik Istent.

Hálám sora kifogyhatatlan, de egyet kérek Istentől: hogy lakhassam az Ő házában életem végéig. Tudom, hogy megadja, mert békesség van szívemben.

Kovács Imréné Erzsébet

Tanulgom a csendet

Nézem a tó fodrozó tükrét,
a felhők, fények játékát a vízen,
szeptemberi fák színesedő levelét...
és tanulgom a csendet.

Nem az üreset, a némát: a beszédeset!
Hiszen Valaki mindig megszólal a csendben.
Tó tükrére, sirályok szárnyára,
hulló aranylevelre üzeneteket ír nekem.
- Ölembe perdül egy őszi levél...
üzenetét betűzgetem.

Túrmezei Erzsébet

Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat
s nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek
lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet
és megfuthattam a kicsik futását
és futva futhatok az Érkező elé
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy
legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!

és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! -
hála legyen, Uram!
hála legyen!

Sík Sándor

Gondolatok a születésnapomon

Hazafelé sétálok a temetőből, mint ahogy nagyon sokszor, mióta szüleim elmentek. Szeretteim sírja is hazavezető út, mindig különös gondolatokat ébreszt bennem. Most, a születésnapomon, még inkább. Sok minden átsuhan az agyamon. Kérdések, válaszok. Események, pillanatok. Életem nagyobb állomásai. Vajon mikor szerettem volna leginkább, hogy jó lenne, ha most megállna ez a könyörtelenül rohanó idő? Talán, amikor gyermek voltam, és együtt játszottam boldogan testvéreimmel? Vagy mikor édesanyánk esténként szép történeteket „mesélt” a bibliából, és együtt énekelgettünk az ágyban?

Kimondhatatlan, különleges alkalom volt életem két „igene”. Az első az Úr Jézus felé, a második társam felé. Ha ott megállíthattam volna az időt!

Csodálatosak azok az igazán különleges, szóval kifejezhetetlen pillanatok, amikor életet adtam gyermekeinknek, akiket Isten adott ajándékba nekünk.

Jó visszagondolni a sok meleg, testvéri kézfogásra, vigasztaló, vagy ha kellett, bátorító szavakra, amiket kaptam, amikor arra volt szükségem...

Törvényszerű, hogy az ősz következze életemben, amit tél követ. „Elhull a virág, eliramlik az élet.” Jelentkeznek az idősödő ember gyengeségei. Az időt nem állíthatom meg, bár az unokák érkezése, szeretete csábítana erre, de nem tehetem. Most „csak” azt kértem az Úrtól: „Vénségemig és megöszülésemig se hagyj el engem” (Zsolt 71,18, Károli). Előre akarok nézni, látni a célt, készülni, jobban, mint eddig. Foglalja el a fő helyet életemben és szívemben a Legfőbb Szeretet, aki adta nekem az életet.

Legyen őszinte és kifogyhatatlan a hála szívemben a sok jóért, mit kaptam. A sok-sok próbáért is, ami volt és van, mert formálta, formálja életem. Aztán, amikor Ő jónak látja, boldogan hajtom fejem az Ő keblére. Ezekkel a gondolatokkal értem otthonunkba a temetőből. „Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt. Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak.” (Préd 3,1-2)

emel (egy testvérnő gyülekezetünkéből)

Tükör

Talán elképzelni sem tudnánk az életünket tükör nélkül, annyira mindennapossá vált a használata. A férfiak tükör előtt borotválkoznak, a nők előtte szépítik magukat. Tükörben ellenőrizzük ruházatunkat, frizuránkat, ha készülünk valahova. Ezenkívül számos területen használják még a tükröt, pl. a gyógyászatban (gyomor- és béltükrözésnél), a hadászatban (periszkópok készítéséhez), a játékiparban (kaleidoszkópokhoz), a közlekedésben (autók visszapillantó tükre, útkeresztvezérekben elhelyezett közlekedési tükör). Már az ókorban is használták, de akkor még simára csiszolt fémlapokból készítették. Ilyenekből alkotta meg Mózes a réz-medencét a Szent Sátorhoz (2Móz 38,8). Jób a felhőket hasonlítja öntött tükörhöz (Jób 37,18). Igaz, ezek nem adtak olyan tiszta és valódi képet, mint a mai higanyfoncsorozott üveglapból készült tükrök.

Pál apostol így ír a korinthusiaknak: „most tükör által homályosan látunk” (1Kor 13,12). A mi tükrünk Isten Igéje. Ha belenézünk, tisztán és világosan megmutatja, milyenek vagyunk. Meglátjuk benne hiányosságainkat, és kérhetjük az Urat, hogy egészítsen ki a Szentlélek által. Meglátjuk bűnnel szennyezett valónkat, és megmutatja a tisztulás lehetőségét is: „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Jn 1,7). Meglátjuk azt is, ha

valami hozzánk nem illő dolog van bennünk, és kérhetjük Istent, hogy faragja, csiszolja le rólunk azokat, míg kiábrázolódik bennünk Krisztus képe.

Vannak olyan tükrök is, melyek hamis képet adnak. A domborúak lekicsinyítik a képet, a homorúak pedig felnagyítják. Egyes könyvek, írások hamis képet tárnak elénk. Ne ezeket olvassuk, hanem Isten igéjét, melyben megismerjük Jézust, aki Isten dicsőségének visszatükröződése (Zsid 1,3). De ne csak felületes olvasói, hallgatói legyünk az igének, mint aki belenéz a tükörbe, és elfelejti, milyen volt, hanem tevékeny megvalósítói, és akkor boldogok leszünk (Jak 1,23-25). Legyen számunkra nélkülözhetetlen ez a Tükör.

Varga Lajos

Bemutakozás

Győri Kolos vagyok, az idei évben beosztott teológus. Amióta idejárunk a gyülekezetbe feleségemmel, még nem sikerült mindenkivel beszélgetnünk, illetve bemutatkozásunkkor nem mindenre jutott idő, emiatt is köszönjük a lehetőséget, hogy ilyen úton bemutatkozhatunk.

Pécsen születtem immáron 27 évvel ezelőtt, apai és anyai ágról is több generációs baptista családba. A pécsi gyülekezetbe jártunk, ott hoztam meg a döntést Isten mellett, és merítkeztem be 14 éves koromban.

Középiskolában magasépítészeti tanulmányokat végeztem, utána építőmérnök szerettem volna lenni. Úgy képzeltem el, hogy Istennek van az életemre egy konkrét terve, ami annyira kidolgozott, hogy azt is meg tudja nekem mutatni, hogy melyik egyetemen tanuljak tovább. Nagylelkűen két lehetőséget „adtam” Istennek: a BME-t és Pécsen a Pollack-ot. Egyik csendességem során azonban egy hang azt mondta: „Teológia”. Nagyon megijedtem, nem akartam elhinni, és hallucinációnak tartottam. De attól is féltem, hogy mi van akkor, ha igaz, mert

Isten akaratával sem akarok szembe menni, nem akartam Jónás lenni. Végül nem jelentkeztem felsőoktatási intézménybe, hanem maradtam technikus képzésen. Féléves tusakodás volt bennem mire el mertem bárkinek mondani. Macher Tivadar lekipásztorral való beszélgetések formálták gondolkozásomat, és elkezdtem imádkozni Isten vezetéséért. Nyolc évvel ezelőtt értettem meg, hogy Isten szólított meg engem akkor.

Amikor jelentkezni szerettem volna a BTA-ra, akkor abban kaptam békeséget, hogy előbb dolgozzak, és még ne kezdjem el a teológiát. A megszerzett magasépítő és munkavédelmi végzettségeimmel az építőiparban helyezkedtem el. Nagyon megszerettem azt a munkát, és már szinte el is felejtkeztem arról, hogy milyen kijelentést kaptam korábban. 2014-ben munka miatt Komárom mellé költöztem, és elkezdtem a gyülekezetben szolgálni. Az ottani szolgálataim közben vettem észre, hogy érkezett az idő arra, hogy elkezdjem teológiai tanulmányaimat. 2015 ősze óta vagyok a BTA hallgatója. Az első két évben Komáromba, a harmadikban pedig Pécsre voltam beosztva.

Nagy lehetőségnek és felelősségnek tartom, hogy már két tanéve szolgálhatok a diákok között a BTA-n a Hallgatói Önkormányzat elnökeként. Fontosnak tartom, hogy közösség épülhessen, ezért a lelkész-hallgatók között áhítatokat, elvonulásokat szerveztünk. Tavaly pedig hallgatói szervezéssel Teológus napon is részt vettünk, ezen kívül segítjük a hallgatók és tanárok közötti kommunikációt.

Talán szüleim se gondolták, hogy a Kolos név jelentései közül az „iskolához ragaszkodó” fog leginkább jellemezni. Még főállásom mellett is jártam esti iskolába, és most a BTA mellett is járok egy levelező rendszerű osztrák bibliaiskolába. Nagyon örülök, hogy idén már nem csak tanulhatok, hanem taníthatok is. Már jó pár éve foglalkozok fiatalokkal, időnként korrepetálást is végeztem, de természetesen új

kihívás, hogy szeptember óta bibliaismeretet taníthatok. Szintén úgy tűnik, profetikus volt szüleim névválasztása, hiszen a Kolos név másik jelentése: tanító.

Pécsen 2011-ben lettem ifjúsági vezető, majd amikor Komáromba kerültem, ott 2015 januárjában indítottunk egy ifjúsági klubot. 2017 januárjától az egyház Ifjúsági Bizottságának vagyok tagja, így az országos ifjúsági munkából is kiveszem a részem. Nagy izgalom van bennem, hogy hogyan tudok bekapcsolódni a gyülekezet ifjúsági munkájába, és hogyan tudjuk majd elérni, megtartani, tanítani és tanítványozni a fiatalokat.

Fontos területnek látom, hogy a fiatal felnőttek meggyökerezzenek a gyülekezetekben, hiszen ők a gyülekezet következő teherhordói. Az elmúlt két évben már több országos fiatal felnőtt hétvége szervezésében is részt vehettem, ahol főleg 25-35 éves fiatalokat próbáltunk elérni. Nagy öröm számomra, hogy szeptemberben már a gyülekezetben is tartottunk egy házi csoportot ennek a korosztálynak.

Feleségemmel, Anitával 2016-ban egy ilyen szervezésű fiatal felnőtt hétvégén találkoztunk. Azonban ismerkedni csak egy évre rá kezdtünk, amikor kiderült, hogy 2017 nyarán együtt fogunk szolgálni egy gyerektáborban. Hamar rájöttünk, hogy jól érezzük magunkat egymás társaságában, megvan a közös szimpátia. Tavaly június 1-jén döntöttünk úgy, hogy ismerkedésünk következő szakaszában nem találkozunk, hanem imádkozni fogunk egymásért. Fontosabbnak tartottuk a szimpátiánál azt, hogy Isten mutassa meg számunkra a vezetést. Én nem érttem meg gyorsan Isten hangját, csak közel öt hónappal később, október 24-én. Akkor felkerestem Anitát, és elmondtuk egymásnak, hogy milyen vezetést kaptunk, és mivel hasonló választ kaptunk, 2018. január 17-én megkértem a kezét, április 7-én megtartottuk az eljegyzést, esküvőnk pedig június 16-án volt Gyulán.

Nagyon izgalmas, hogy most már együtt szolgálhatunk itt a gyülekezetben. Már

nagyon vártuk, hogy így is épülhessen a házasságunk, hogy ugyanabba a közösségbe járunk. Szeretnénk bekapcsolódni a gyülekezet életébe, és szolgálni a testvérek között. Az a vágyam, hogy a fiatalok még jobban megismerhessék Istent a Biblia tanulmányozásán és személyes megtapasztalásán keresztül, és döntésre jussanak azok, akik még nem döntöttek, illetve felbátorodva bizonyoságot tegyünk környezetünkben, iskolában, barátok között, hogy betöltsük azt, amire Jézus hívott el mindannyiunkat.

Győri Anita vagyok. Gyulán születtem, és keresztyén családban nőttem fel. A gyülekezetben már korán megismertem az igével, de az sokáig nem volt személyes számomra. 13 éves koromban szólított meg Isten személyesen egy gyermektáborban, Tahiban, ahol felismertem, hogy hiába vagyok körbevéve egy szerető közösséggel, ugyanolyan elveszett vagyok Isten nélkül a bűneimmel, és szükségem van a megváltásra. Ekkor döntöttem. Engedtem Isten hívásának, átadtam az életemet, és kértem, hogy legyen az életem Ura. Ezt a döntést rá egy évre, 2004-ben pecsételtem meg, amikor bemerítkeztem.

Ezután bekapcsolódtam az ifjúsági csoportba, ami a lelki növekedésben nagyon sokat segített. Az ifjúságin belül nagyon hamar szoros barátságok alakultak ki, később pedig ezek a baráti kapcsolatok adták egy-egy szolgáló csoportunk magját. Az ifjúságin belül a dicsőítő csoportban szolgáltam, ezen felül konferenciák szervezésébe, ifjúsági táborokban pedig csoportvezetői szolgálatba kapcsolódtam be. Hálás vagyok, hogy ebben az időszakban egyre többet értettem meg Isten igéjéből, és egyre inkább növekedett bennem a vágy, hogy Istent szolgáljam.

2011-ben elhívást kaptam a gyermekek felé. A gyülekezetünkben meghatározó szerepe volt a gyermekmisszióknak, hiszen az ember gyermekkorban a legnyitottabb Isten felé. Rám is nagyon nagy hatással volt gyerekkoromban ez a gyülekezetben végzett

munka, és emiatt lehetett, hogy olyan korán átadhattam én is az életemet Jézusnak. Szerettem volna én is része lenni ennek a munkának, és bemutatni Jézust a gyermekeknek. Sokáig vágyam volt, hogy feléjük szolgálhassak, de nem mertem addig lépni, amíg Isten nem hív el rá. Miután megértettem, hogy ez valóban Isten akarata, elvégeztem a VISZ tanfolyamot, hogy a gyakorlatban még jobban tudjam végezni a szolgálatomat a gyermekek felé. A tanfolyam elvégzése után bekapcsolódtam a bibliakör vezetésbe is. Hálás vagyok, hogy évekkkel később én is a tagja lehettem annak a gyerektábori szolgálócsoportnak Tahiban, ahol azelőtt én magam is átadtam az életem Jézusnak. Nagy öröm volt számomra az is, hogy később a bibliakörből kikerülő tiniknek tini klubot indíthattunk, ezzel is segítve őket életük talán legtöbb kérdést felvető szakaszában.

Tanulmányaimat a Károly Róbert Főiskolán végeztem Gyöngyösön, ahol közgazdász végzettséget szereztem turizmus-vendéglátás szakirányon. A főiskola elvégzése után egy pályázatíró irodánál helyezkedtem el Gyulán, később pedig Sarkadon a Református Szociális Gondozási Központnál dolgoztam irodai munkatársként. Isten ekkor már folyamatosan készített arra, hogy elhívjon otthonról, és máshol folytassam tovább a munkámat, szolgálatomat. Sokáig nem láttam, hogy merre lesz ez az irány, de bíztam abban, hogy Isten kezében van az életem, és a maga idejében mindent meg fog majd mutatni.

Ez a váltás 2015-ben érkezett el az életemben, ekkor értettem meg azt, hogy Isten azt szeretné, ha Budapestre jönnék. Tudtam, hogy ez az út Isten terve, hiszen régóta készített erre. De mégis nagyon nehéz volt megélnem ezt a váltást, hátra hagyni mindent magam mögött, hiszen ki kellett szakadnom a szolgálataimból, a biztonságot nyújtó családi és testvéri közösségből, és el kellett indulnom abba az ismeretlen irányba, amerre Isten vezetett. Mégis hihetetlen módon megtapasztaltam, hogy Isten végig

ott járt előttem, és egy pillanatra sem hagyott magamra, folyamatosan nyitja ki az ajtókat előttem. Így volt akkor is, amikor felkerültem Pestre. Ekkor még nem volt munkahelyem, de tudtam, hogy Isten vezetett idáig, és ezután is Ő fog gondoskodni rólam. Ez így is történt. Egy kereskedelmi cégnél kaptam munkát pár héten belül, és az Angyalföldi Baptista Gyülekezetbe kezdtem járni.

A Budapesten töltött évek alatt Isten egy másfajta örömteli elhívást is rám bízott. Ekkor ismertem meg Kolost, aki lelkipásztori elhívást kapott Istentől, és közös vágyunk, hogy együtt szolgálhassuk Istent. A megismerkedésünk története nem mondható mindennapinak, de erről talán egy másik alkalommal íránk bővebben.

Ez az év számunkra sok tekintetben az új kezdetek éve, hiszen idén házasodtunk össze, idén kerültünk közös gyülekezetbe, idén költözhettünk Pesterzsébetre, és idén éreztem azt először, hogy Isten teljesen más irányba hív a munka területén is. Éreztem, hogy egy feszített munkarendű multinacionális cégnél nagyon nehezen jut elegendő idő azokra a szolgáltatásokra, amire Isten elhívott, valamint egyre inkább kezdett erősödni bennem újra a vágy, hogy gyerekeket taníthassak, és az elhívásomhoz visszatérjek. Így született meg bennem a döntés, hogy felmondok a munkahelyemen, és beiratkozok idén szeptembertől a BTA hitoktatói szakirányára.

Nagyon hálásak vagyunk a testvéreknek, hogy szeretettel fogadtak minket, és hogy a Pesterzsébeti Gyülekezetben igazi otthonra találhattunk. Nagyon vártuk, hogy a gyülekezetben szolgálhassunk, és bízunk benne, hogy Isten alkalmassá is tesz majd minket minden feladatra. Hálás vagyok, hogy Kolossal csatlakozhattunk az énekkarhoz, hogy bekapcsolódhattam a bibliaköri munkába is, és nagyon nagy vágy van bennem arra is, hogy a gyülekezetben lévő tini lányoknak tinikört indíthassunk. Emlékszem, tiniként mennyi kérdésem és félelmem volt, és milyen nehéz volt a saját

felnőtté válásom során megtanulnom dolgokat. Szeretnék segítségére lenni a tini lányoknak a válaszkérésben, abban, hogy felismerjék az értékeiket, hogy élő és személyes istenkapcsolattal rendelkezzenek, hogy a gyengeségeiket lehetőségként tudják kezelni, hogy felismerjék a közösség megtartó erejét, és aktív részesei is legyenek annak.

Győri Kolos és Anita

Elöljárószó

Isten temploma

Nagyon fontos esemény volt gyülekezetünk életében az 1998. június 6-a. Az 1993-ban történt alapkövetétel után közel 5 év elteltével ezen a napon került felavatásra az új imaház épülete. Hosszú évek imádságos előkészülete, lelkes, de fáradságos munkája és példátlan odaszánása ért be azon a napon. A gyülekezet hivatalosan is birtokba vette új otthonát. A szép, tágas, világos templom kitűnt a környezetéből, hívogatóan invitált ismerőst és ismeretlent egyaránt. Az ismeretlenül betérőket és az ismerős visszatérőket ma is ugyanúgy megragadja a templomtér hangulata, akusztikája, mint a kezdetekben.

Mintha az egész tegnap történt volna, azonban időközben szinte észrevétlenül eltelt 20 év. Nem nagy idő, mondhatnánk, de ha komolyabban elgondolkodunk rajta, rá kell ébrednünk, hogy bizony az. Nagy idő. Ennyi elég, hogy gyerek felnőtté cseperedjen, hogy gyenge hajtásból méretes fa váljon, fiatalból meglett ember legyen, élete nyarán levőből őszbe hajló korú. Hatalmas, mindent átható változások ezek. Az idő nem telt el nyomtalanul az imaház épülete felett sem. A kivitelezés során gondosan megválogatott anyagok és berendezések egy része lassan kihordja az alkalmassági idejét, megújításra szorul.

Először csak kisebb foltokat vettünk észre a padlón, majd a foltok növekedtek, lassan

tócsákká kövéredtek. A nagyobb széllel járó viharos időjárás miatt szemmel láthatóan mozdultak meg és kezdtek el fogyatkozni a tetőfedő elemek. Annak érdekében, hogy az épületet megóvjuk az esetleges károsodástól és hosszú távon biztosítsuk az otthont a gyülekezet életéhez, növekedéséhez (amiért korábban már oly sok áldozatot hoztunk), meg kellett újítanunk a tetőfedést, azt az épületelemet, ami az első vonalban leginkább védi imaházunkat a környezet napi káros hatásától, és aminek esetleges nem megfelelő működését azonnal tapasztaltuk is.

Nem ment egyszerűen, és nem egyik napról a másikra történt. Az anyagi forrást a gyülekezet elkötelezettségéből fakadó mély és következetes, éveken át tartó áldozatvállalása biztosította. A műszaki lehetőségek felmérése, a lehetséges technológiák elemzése, a vállalkozó kiválasztása sok időt vett igénybe és komoly háttér munkát igényelt. A kivitelezési munka megvalósítása sok türelmet és kompromisszumkészséget igényelt úgy a gyülekezettől, mint a gondnoktól és valamennyi részvevő féltől. Nagy hála van a szívünkben azért, mert az isteni gondviselés újabb bizonyítékeként újra szép, és reményünk szerint hosszú időre biztonságot adó tető van a fejünk fölött.

Az 1Kor 6,19-ben a következőt olvashatjuk: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?”*

Emlékszünk-e még arra, hogy egyéni templomainknak vajon mikor volt az ünnepélyes felavatása, mikor költözött be oda a Szentlélek? Az idő ugyanúgy eltelt ebben a tekintetben is. Ahogy változik mellettünk a világ, a lelki ház korábban korszerűnek számító építőelemei következetes és tudatos odafigyelés, karbantartás mellett is elavulhatnak. Ami régen hatékony és jól működő volt, ma már nem biztos, hogy betölti a szerepét. Nem csöpög-e itt-ott a tető, nem fázunk-e a régi ablak mellett, nem huzatos-e egy-két zug, vagy gyenge

helyenként a világítás?

Hálaadó napra, hálaadásra és hálaáldozatra készülünk. A 2Kor 8,5-ben ezt olvassuk Macedónia gyülekezeteiről: *„nem csak azt tették, amit reméltünk (mármint, hogy adakoztak), hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.”* Érdemes lenne követnünk a példájukat, talán csak azért is, mert láthatóan jól működött, áldás volt rajta, és Isten akarata szerinti eszközökké váltak mások javára. Bizonyára át kellett értékelniük sok mindent az életükben, és a fontossági sorrendet is alapjaiban kellett újragondolniuk. Kényelmetlenséggel, áldozattal és lemondással társult, türelmet és kompromisszumot igényelt. És sok-sok fáradsággal járt.

Vajon az egyéni lelki házunk hosszú távon biztosítja-e a komfortos otthont a Szentlélek számára? Ha valamiért mégsem tenné, a szükséges megújítás - hasonlóan egy épület felújulásához - itt sem megy egyik napról a másikra, de az eredmény láthatóan megéri a fáradságot.

Buzdítom mindannyiunkat arra, hogy ezen a hálaünnepen ismét szülessen elhatározás a bensőnkben, és kövesse a napi gyakorlatban az, hogy adjuk át újra és újra a teljes valónkat áldozatul Istennek. Talán így élhetnénk jobban Krisztus példáját.

Lovász Gyula

Bármilyen picinyke és törékeny vagy is,
senki sem akadályozhat meg abban,
hogy szívből mosolyogj, s így
- mint Isten kedves virágszála –
a Szeretet jó illatát áraszd
ebben a kedvetlen világban.

Te magad légy az Isten mosolya!

Simon András

Zsidó ünnepek

A rovat összeállításakor több cikket is el szoktam olvasni a témában, írásokat rabbiktól, lelkészektől vagy egyszerű emberektől, akik Magyarországon vagy Izraelben élnek. Ez a kutatómunka már önmagában is érdekes, sok összefüggésre rájövök, utánaézek a bibliai igehelyeknek is, ahol az ünnepek „keletkeztek”, és furcsa látni a sok-sok szokást, ami az ünnepekhez „ragad”. Ezután már csak meg kell találni azt, ami a Testvéreknek is hasznos, érdekes lehet ezekből, ami vagy sikerül, vagy nem.

Az őszi nagyünnepekre már elviselhető a hőség Izraelben, már nem izzadnak csuromvizesre zsinagógába menet az emberek. Elul hónap arról nevezetes Izraelben, hogy ilyenkor mindenki szalad és ideges, de rohanásában szívből „sanatovázik” (jó és édes évet kíván) minden szembejövőnek. Ez az év utolsó hónapja, és Ros Hásáná, a zsidó újév előtt rengeteg sürgős elintéznivaló akad, rögtön zárnak a boltok, a mama otthon főz, jön az egész család, és még semmi nincs kész, jajj! Ugye ismerős ez nekünk is a karácsony előtti időszakból? Hányszor látjuk vagy éljük meg ugyanezt adventben itt Magyarországon is! Forgalmi dugók, hosszú sorban állások, rohanás, türelmetlenség, idegeskedés az önvizsgálat, bűnbánat és adventi várakozás helyett.

Ugyanakkor Izraelben reggelente sófár (kos kürt) hangjára ébrednek Elul hónap minden egyes napján, ami Izsák feláldozására emlékeztet, és arra, hogy Istenben hinni vagy nem hinni nem egy kérdés, hanem Isten egy olyan tény, ami miatt Ábrahám a kost áldozta fel végül a fia helyett, akit hajlandó lett volna feláldozni az Isten iránti tiszteletből, örült belső viaskodások után. A sófár egy egyszerű kosszarv, melyet megtisztítanak, a hegyét levágják, és máris fújható. Sok bibliai történet fűződik ehhez a hangszerhez. A zsidó nép a végeleáthatatlan sivatagban ezzel a hangszerrel gyűjtötte össze a nyáját, hívták egybe a rokonokat. Később a Szentélyben

arannyal vonták be a szarv száját, ezzel jelezve, hogy a legszentebb hangszer lett (pl. a harsonákon csak ezüst festék volt). Amióta elpusztult a második Szentély is, tilos a sófárokat megfesteni, vagy akár olyan hangszereket használni, amelyeket a legszentebb helyen használtak. Jelenleg van olyan református mozgalom Magyarországon, melyet Sófárnak neveztek el. Zenei nyári táborokat, dicsőítő esteket, ill. csendesnapokat is szerveznek (további infó a sofarportal.hu weboldalon).

Idén szeptember 9-én este köszöntött be **Ros Hásáná, a zsidó újév**, és az ünnep 11-én estig tartott. Ezen az ünnepen az ember teremtésére emlékeznek, és mintegy megújítják az Örökkévalóval kötött szövetségüket a világ létezésére és újjáteremtésére. Ezzel a két nappal veszi kezdetét a tíz bűnbánó nap, melynek betetőzése Jom Kippur, az engesztelés napja.

Ros Hásáná első napján Anna imáját olvassák fel a tóraolvasást követően (1Sám 1,1-2,10). Anna, Elkáná felesége, Sámuel próféta anyja a zsidó nő ideálja. Imája magába foglalja egész Izrael népének imádkozását.

Jom Kippur, azaz az **engesztelés napja** idén szeptember 18-án este kezdődött és 19-én estig tartott. Ilyenkor bűnbánatot és megtérést gyakorolnak. A többi ünneptől eltérően ilyenkor nem szabad főzni, tüzet még tűzről sem lehet gyújtani, és tilos közterületen/re/ről hozni-vinni dolgokat. Ezen a napon eltörlődnek a bűnök, “tisztalappal” lehet indulni az újévben. A félelmetes napok leteltével következik az önfeledt öröm ideje, a sátoros ünnep.

Engesztelés napja az Ószövetségben: 3Móz 16,1-34; 3Móz 23,26-32.

Nekünk az engesztelés napja a Nagypéntek lett. Isten felsóhajtott, hogy szabadítás kell az embernek. Ez nem mehetett végbe csak váltságdíjjal, és Ő ezt megtalálta. Csak Isten képes arra, hogy találjon olyan engesztelést, amelyben csodálatosképpen meg is bünteti a bűnt, meg el is engedi. Ez a Golgota keresztje. Jézus áldozatával beteljesültek az

őszövetségi próféciák, a páska ünnep új értelmet nyert: Jézus lett a bűnbak, az áldozati bárány és a főpap is egyben. Ezt hit nélkül nehéz vagy lehetetlen megérteni. Újszövetségi ígék, melyek arról beszélnek, hogy Jézus lett az engesztelő áldozat a mi bűneinkért, illetve az egész világ bűnéért: Zsid 2,17; Róm 3,25; 1Jn 2,2; 1Jn 4,10; Zsid 4,15. A Zsidókhoz írt levélben több helyen is ír Pál apostol a főpapról.

Szukkot, a sátoros ünnep (idén szept. 24-30.) az egyiptomi kivonulás utáni sivatagi vándorlásra emlékeztet, amikor a zsidók sátrakban éltek, illetve az őket kísérő felhők sátorként védték őket. A Bibliában 3Móz 23,33-43 ígékben olvashatunk róla. "Sátorban lakjatok hét napig... Hadd tudják meg nemzedékeitek, hogy sátrakban adtam lakást Izráel fiainak, amikor kihoztam őket Egyiptomból." A zsinagógák és - ha lehet - a házak mellett sátrat építenek. Régebben ott töltötték, és Izráelben ma is sokan ott töltik az éjszakát.

Smini áceret, a marasztalás ünnepe a sátoros ünnepet követő napon van, az ünnep lezárásának vagy nyolcadik napjának tekintik (3Móz 23,36). Az *áceret* szó jelentései: gyülekezet és visszatartani/várákozni. E két jelentés összevonásából megalkotható az ünnep célja és jelentése, miszerint az Örökkévaló összegyűjtötte a gyülekezetet, és késleltetni kívánja az elválás idejét, visszatartja még egy kicsit azt. Milyen szép gondolat! Isten szeret(ne) velünk (több) időt tölteni...

Szimhát Tóra – a Tóra örömunnepe (idén okt. 2-án). Babilonban vezették be a Tóra évenkénti felolvasását (Izráelben három-évente fejezték be). Ezen a napon olvassák fel a Tóra utolsó fejezetét, és rögtön utána újra is kezdik a felolvasást az első fejezettel, a teremtés történetével. Ez a szokás az örök körforgást mutatja, és arra emlékeztet, hogy a Tóra tanulmányozása soha nem áll meg: ahogy befejezzük, azonnal újra is kezdjük. Ez a nap az év legvidámabb napja: a közösség apraja-nagyja összegyűlik a zsinagógákban, ahol a férfiak hangos

énekszóval táncolnak körbe-körbe a tóratekercekkkel a kezükben.

Erről az ünnepről eszembe jutottak a mi bibliaolvasási szokásaink. Talán csak a gyülekezeti csendesnapokon a legintenzívebb az igeolvasásunk. Mi mennyire tudunk örülni annak, hogy van mit olvasnunk, lehet ígét olvasni, nem kell rejtegetni? Kevesen vannak köztünk olyanok, akik végigolvasták a teljes Bibliát, de ők arról tesznek bizonyosságot, hogy nagyon sok áldást nyertek ebből. Ez motiválhat engem és azokat is, akik még ezt nem tették meg.

Simon Lidia

Hátulról

„...hátulról meglátsz engem, de orcámat nem láthatod” (2Móz 33,23)

Igen, már látva látlak,
felfogva száz csodádat
ámulva néz Utánad
a megnyílt lelki szem.
Kapum, mely égbe tárul,
kőfalamból, elöl, hátul
TE voltál, úgy hiszem.

Elszéledt éveimben
Téged rejt szinte minden:
lázaim sok-sok éjén
TE ültél ágyam szélén,
Párommal fogva fogtál,
Anyámmal nézve néztél,
kezeddél takargattál,
magamtól is TE védtél.

Már hazafelé tartok...
nem látom most sem arcod
és mégis látva látlak
hátulról: fénylik árnyad,
Kereszted felragyog!
Ösvényed: mint a hajnal,
kísérlek háladallal,
nyomomban – angyalok...

Füle Lajos

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket az ifjúság nevében!

Október van, és ezt nem csak az időjárás jelzi számunkra, hanem az iskolával járó teendők mennyisége is. Az első hetek, az új tantárgyak és tanárok keltette izgalom már elmúlt. Helyette maradtak a feladatok és a nem túl változatos hétköznapiak. Sokan közülünk iskolába járnak, mások dolgoznak, és olyanok is vannak, akik a kettőt párhuzamosan végzik. Sok erő kell a kihívások teljesítéséhez, de az a biztos tudat segít a nehézségekben, hogy a mi Mennyei Atyánk gondot visel ránk.

Az elmúlt hónap sok programot tartogatott számunkra a rendszeres alkalmainkon kívül. Először a pénteki ifjúsági óráról ejtenék néhány szót. A legtöbb alkalmon 15-20 fiatal volt jelen. Ebben az évben is tartjuk magunkat a kialakult rendhez: a tanításon kívül játékkal, beszélgetéssel, közös vacsorázással és dicsőítéssel, imádkozással töltjük az időt. Viszont szeretnénk kiemelni a közös éneklések és imádkozás fontosságát, hiszen az iskolából, munkahelyről megérkezve az éneklésen keresztül elcsendesedhet a szívünk, és Isten elé hozhatjuk problémáinkat, hálánkat. Így ezután is minden ifjalkalmon egy fél óras dicsőítés kap helyet, amelynek vezetésébe egyre több fiatal kapcsolódik be.

Nagy örömünkre szolgál, hogy közösségünk néhány új taggal bővült, akik az életük alakulása miatt (iskolaváltás, költözés) a mi ifjúságunkba járnak. Imádságainkban mindig kérjük az Urat, hogy adjon erőt és bölcsességet, hogy megoszthassuk az örömhírt a környezetünkben élőkkel, és bátoríthassuk egymást mi fiatalok a gyülekezeten belül is. Nagyon jó látni, amikor ezek az imák meghallgatásra találhatnak, és Isten munkálkodik az életünkben, a gyülekezetünkben, környezetünkben.

És most néhány szót rendkívüli programjainkról. Szeptember 9-én, vasárnap délután

került sor az éves beszámolóra az ifjúsági nyaralásról. Nagyon lelkesen készültünk énekekkel, bizonyágtételekkel és egy képes beszámolóval, hogy átadhassunk egy picit abból a hangulatból, sok-sok élményből, vidámságból és megtapasztalásokból, amikben a pécsváradi nyaralás alatt részünk volt. A fiatalokkal úgy éreztük, hogy nagyon áldásos volt ez az alkalom és örülünk, hogy volt lehetőségünk beszámolni erről a számunkra meghatározó néhány napról. Szeretném itt is megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem a gyülekezetnek a támogatást és a sok imádságot, amit értünk mondtak.

Szeptember 28-án, pénteken szokásunkhoz híven úgy nevezett „külső ifjúsági alkalmat” tartottunk, melyen 16 fő vett részt. Ezúttal a minigolfban próbálhattuk ki magunkat, amely a legtöbbünk számára eddig ismeretlen terep volt. Egy fedett, beltéri helységben, 18 különböző nehézségi fokú pályán versenyeztünk egymással. A játék természete lehetővé tette, hogy közben segítsük, tanácsoljuk egymást, és lehetőségünk volt beszélgetni is, így építve közösségünket és kapcsolatainkat. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy nagyon jól éreztük magunkat, és ez az este nem csak a szórakozásról, hanem az egymás felé irányuló odafigyelésről is szólt.

Az következő időszakban több program is vár ránk. Az őszy folyamán az ifjúságunk egy nagyobb csoportja Vác felé fogja venni az irányt, mert többen szeretnénk részt venni a Váci Ifjúsági Konferencián október 26-28. között. A konferencia címe: „TÖLTŐDÉS! - Biztosan RÁ vagy kapcsolódva?” A témában Pafkó Tamás és Bacsó Benjámint fogadjuk előadásokat tartani. A konferencia résztvevői olyan kérdésekre kaphatnak válaszokat, mint: Miért merülünk le olyan hamar? Mit tehetünk azért, hogy folyamatosan kapcsolatban legyünk a Forrásunkkal, Istennel? Ha pedig ez a kapcsolat megvan, mi a feladatunk hívő fiatalokként? Lesznek előadások, szemináriumok, játék, tea és még sok-sok

minden. Ezeket az eseményeket minden évben Isten áldása kíséri, és mindig megerősödve térünk haza a konferenciákról, éppen ezért most is nagy izgalommal és várakozással tekintünk feléjük. Továbbá tervezünk kirándulást, közös filmezést és egyéb programokat is az elkövetkezendő időszakban. A jövő hónapban ezekről fogunk beszámolni.

Koszorus-Lovász Debóra

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az előző interjúalanyunk továbbadja a „labdát” egy következő testvérnek. Ennek jegyében ezúttal **Cservényák Bélánéval** beszélgettem, ennek a kivonatát ismerhetik meg a Szeretet lap olvasói.

1. Mióta jár a gyülekezetbe, és mit jelent ez Etelka néninek?

Gyermekkoromtól kezdve jártam gyülekezetbe, és Istennek hálás vagyok az erzsébeti gyülekezetért. 1964-ben merítkeztem be a Ferenc utcai imaházban. Úgy érzem, hogy szeretnek a testvérek, és én is őket. Szeretek ott lenni a gyülekezetben – lelki otthonom is ez.

2. A gyülekezet kapcsán említette a beszélgetésünk elején, hogy hálás azoknak, akik imádkoztak Etelka néniért. Hogy is volt ez az idej kórházban esete?

Köszönöm, akik imádkoztak értem, amikor kórházban voltam – a szívből jövő imának nagy ereje van. Ezt én is megtapasztaltam, amikor a műtét előtt mentem a felvételi osztályra. Mikor elmondta az orvos a problémákat, mondtam neki, hogy énrtem imádkoznak, és engem ezen Isten átsegít, nyugodt vagyok. Mondtam azt is neki, hogy a doktor úrért is imádkoznak – ezt

megköszönte.

3. Ezek szerint megosztotta az Istenben való bizalmát a doktor úrral...

Igen, és megkérdezte az orvos, hogy hova járunk. Kiderült, hogy a kislánya baptista iskolába jár. Ő református, mindenki dicsérte – én pedig örültem neki, hogy ilyen kézbe kerültem. Senkihez nem ment be a kórterembe az orvosa, ő pedig hozzám naponta háromszor is bejött meglátogatni.

4. Amikor a lányától, Ildikótól hallok Etelka néni mindennapjairól, akkor sokszor előfordulnak a történetekben a szomszédai. Milyen kapcsolata van velük?

Épp amikor nemrég itt voltatok nálunk, megmaradt több szendvics. Vannak szomszédaink, akik nehéz körülmények között élnek. Mondtam nekik, hogy szeretnék valamit átadni, jöjjenek ki az utcára. A harmadik szomszéd is, mikor beteg volt bordatöréssel, bevásároltunk neki Ildivel, és segítettem neki. Hála Istennek, mi nem szorulunk segítségre, de mostanában történt, hogy három szomszédunk idejött segíteni behordani a téli tűzifát.

5. Mi az az igevers vagy ének, ami mostanában megszólította?

Szoktátok Ti is énekelni az énekkarban, a 257. ének ez: Hűséged végtelen. Annyira úgy érzem, hogy nekem szól. Szeretem ezt az éneket, és ez úgy átjárja a lelkemet. Például ez a sora: „erőt adsz mára, a holnapra reményt”, vagy az, hogy „békéd vesz körül”. Megérint, hogyha az ember Isten közelében van, békessége és nyugalma van.

A szokásos utóirat a részemről: a rovat elolvasása után van lehetőségünk arra, hogy imádkozzunk aktuális interjúalanyunkért, megszólítsuk, kérdéssel vagy kedves hozzászólással, bátorítással megkeressük. ☺

Palotai Krisztina

Isten nem jelenléti ívet vezet a Nagy Könyvben, hanem a szív állapotát jegyzi. Mert Ő a szíveket vizsgálja. (Jer 17,10)

Sok fórumon lehet a nagy nyugati művek felett elmélkedni, azokról beszélgetni, de nincs autentikusabb és alkalmasabb környezet erre, mint egy keresztény társaság. Egy bevezető 4 hónapos programmal indul a sorozat, amely során két nagy történelmi alkotás és két ezekre "rímelő" modern/kortárs könyv kerül terítékre. Az első alkalom témája *Dante Isteni színjátéka* lesz, amelyről beszélgetés keretében oszthatják meg a résztvevők megfigyeléseiket, értelmezéseiket, esetleges saját kutatásaikat. Ez a programlehetőség minden irodalmi érdeklődéssel bíró ember számára nyitva áll, még akkor is, ha esetleg az adott hónap könyvét nem sikerül befejezni.

Az első alkalom **október 27-én** lesz zuglói helyszínen.

A részletekről Katona Bernátnál lehet érdeklődni a 06-20-886 2661 telefonszámon.

Meghívó baba-mama körbe

Szeretettel várjuk a baba-mama körbe nőtestvéreinket, akik szeretnék megosztani a hétköznapi terheit és fáradtságát egymással, hogy felüdülést és új erőt nyerjenek az Ige, a közös ima és a beszélgetés által.

Kéthetente szerdán 17 és 19 óra között tartjuk alkalmainkat, melyek alatt gyermekfelügyelet biztosított. De nem csak anyukákat várunk, a kör nyitott minden nőtestvérünk számára.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)

Programok (tervezet)

- Okt. 14. Hálaadónap
- Okt. 27. Világirodalmi kör
- Nov. 11. du. Prof. dr. Szigeti Jenő előadása
- Nov. 25. Községi vasárnap
- Dec. 2. I. Advent
- Dec. 23. du. Szépkorúak karácsonya

Nagyon köszönöm az eddigi írásokat! És továbbra is arra biztatom a testvéreket, hogy bátran írják meg gondolataikat az újságba, hiszen ez is egy fórum, ahol a hitünket, hálánkat, kéréseinket, élményeinket igazgyöngyként megoszthatjuk egymással.

a Szerkesztő

Következő lapzárta: október 25.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK): vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17 és 19 óra között (időpontok a hirdetőtáblán)

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady Endre - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás

Gyülekezet honlapja: www.pbg.hu